

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 108.575 van 28 juni 2002
in de zaak A. 60.471/XIV-6409.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. STAELENS,
 kantoor houdende te BRUGGE,
 Canadesen Hof,
 Bevrijdingslaan 4, bus 1

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 21 oktober 1994 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van :

"de beslissingen van

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 22 augustus 1994, waarvan kennis werd gegeven op 23 augustus 1994, waarbij de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, bevestigd werd.

2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 7 februari 1993, waarbij beslist wordt tot weigering van verblijf en waarbij bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten";

Gelet op het arrest nr. 72.100 van 26 februari 1998 waarbij de debatten worden heropend en waarbij het door de auditeur-generaal aangestelde lid van het auditoraat ermee belast wordt in een aanvullend verslag de zaak volledig te onderzoeken;

Gelet op het verslag artikel 13 opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het "verzoek tot voortzetting - laatste memorie" van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 7 december 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 januari 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COOLEMAN die, loco advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij, na ontvangst van het auditoraatsverslag een “verzoek tot voortzetting - laatste memorie” heeft ingediend waarin zij niet alleen vraagt dat overeenkomstig artikel 24, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de procedure wordt voortgezet zodat zij kan worden gehoord, maar waarin zij ook argumenteert dat het voornoemd koninklijk besluit ten onrechte de mogelijkheid uitsluit om een laatste memorie in te dienen, dat er geen enkele objectieve reden bestaat om inzake vreemdelingen de mogelijkheid uit te sluiten die andere rechtzoekenden hebben om een laatste memorie in te dienen, dat ter zake met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, het voornoemd koninklijk besluit dat het gelijkheidsbeginsel schendt, als niet toepasbaar moet worden aanzien;

1.1. Overwegende dat de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, niet uitsluiten dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is; dat het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel; dat de voormelde garanties ook gelden wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden;

Overwegende dat het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor een

objectieve categorie van personen, namelijk voor degenen die een beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor de Raad van State bestrijden, een procedureregeling vaststelt die afwijkt van de algemeen geldende, gemeenrechtelijke procedures bepaald door het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State en het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Overwegende dat, voortgaande op de parlementaire voorbereiding van de wet van 18 april 2000 tot wijziging van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 9 juli 2000, het doel van de bijzondere procedureregels er in bestaat om de behandeling van de zaken in het vreemdelingencontentieux sneller en efficiënter te laten verlopen en om misbruik van de procedure bij wijze van vertragingsmanoeuvre tegen te gaan, zodat het hoofd kan worden geboden aan het zeer grote aantal geschillen en zich niet opnieuw de situaties van sociale onzekerheid en marginaliteit voordoen die de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk juist wil verhelpen; dat in dit verband de bevoegde minister er op heeft gewezen dat het vreemdelingencontentieux meer dan de helft van de geschillen uitmaakt die bij de Raad van State aanhangig zijn, dat dit aandeel toenam doordat een asielzoeker zijn recht op maatschappelijke dienstverlening behoudt in afwachting van een uitspraak over zijn beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en dat het aandeel nog meer zal toenemen door de voormelde wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat het voorgaande voldoende verantwoordt waarom het besluit van 9 juli 2000 er specifiek en alleen toe strekt de behandeling van de zaken in het vreemdelingencontentieux te versnellen; dat dit besluit dat doel nastreeft door onder meer de mogelijkheid om laatste memories in te dienen af te schaffen; dat dit voorschrift beantwoordt aan het beoogde doel; dat de afschaffing van de laatste memories, overigens geen novum in bijzondere rechtsplegingen, niet toelaat tot de onevenredigheid met het nagestreefde doel te besluiten; dat ter zake uit het verslag aan de Koning blijkt dat de ervaring heeft geleerd dat de laatste memories in vreemdelingengeschillen summier zijn en vaak louter voor de vorm worden ingediend; dat hoe dan ook het bestreden besluit niet uitsluit dat de betrokkene de eventuele toelichtingen die hij nog had willen doen, tenminste ter terechtzitting geeft; dat te dezen aan de verzoeker deze gelegenheid is geboden;

Overwegende dat, om de in het koninklijk besluit van 9 juli 2000 vervatte procedureregeling niet onevenredig met haar doel te achten, de Raad tenslotte nog vaststelt dat de versnelling van de procedure ook voordelen biedt voor de rechtzoekende, die immers vlugger uitsluitel verkrijgt over zijn juridische situatie, en dat tegelijk met de versnelling artikel 33 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 ook de voorschriften in verband met "het voordeel van het pro Deo" aan de bijzondere situatie van de vreemdelingen heeft aangepast teneinde, aldus het meervernoemde verslag aan de Koning, "de toegang tot het administratieve rechtscollège te vergemakkelijken voor diegenen die het werkelijk nodig hebben";

1.2. Overwegende dat uit het voorgaande volgt dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet worden miskend door het afschaffen van de wisseling van de laatste memories; dat de aangevoerde exceptie van onwettigheid wordt verworpen;

Overwegende dat een "laatste memorie" als repliek op het verslag van het auditoraat niet is voorzien in de thans toepasselijke procedureregeling; dat daarom het "verzoek tot voortzetting - laatste memorie" uit de debatten wordt geweerd in zoverre deze 'memorie' verder gaat dan het bepaalde in artikel 24, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 72.100 van 26 februari 1998; dat het volstaat er naar te verwijzen;

Overwegende dat de tweede verwerende partij bij brief van 27 december 2001 aan de Raad van State meedeelt dat het verblijf van de verzoekende partij is geregulariseerd met toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en dat de verzoekende partij is ingeschreven in het vreemdelingenregister; dat de verzoekende partij dit eveneens in een aan de Raad van State gerichte brief van 7 januari 2002 laat weten, preciserend dat de verzoekende partij sinds 13 september 2001 is ingeschreven in het vreemdelingenregister; dat dit gegeven ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat is onderworpen;

3.1. Overwegende dat wat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf betreft, de tweede verwerende partij bij exceptie opwerpt dat, samengevat, het beroep niet ontvankelijk is, eensdeels wegens het overschrijden van de beroepstermijn, anderdeels wegens het feit dat de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de plaats komt van de voornoemde beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, zodat een beroep tot

nietigverklaring van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf zonder voorwerp is geworden;

Overwegende dat de verzoekende partij deze exceptie niet beantwoordt in haar memorie van wederantwoord;

3.2. Overwegende dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 februari 1993 tot weigering van verblijf is bevestigd door de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 1994; dat, gelet op de devolutieve kracht van het dringend beroep bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het beroep tegen voornoemde beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken niet ontvankelijk is; dat de exceptie gegrond is;

3.3. Overwegende dat, wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ambtshalve wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen middelen tegen deze beslissing aanvoert; dat om die reden alleen al het beroep tegen dit bevel niet ontvankelijk is;

4. Overwegende dat, wat het vereiste belang betreft bij het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als algemene regel geldt dat het aan de verzoekende partij toekomt het bestaan van een belang aan te tonen; dat deze regel een onverkorte toepassing kent bij gewijzigde feitelijke omstandigheden of een tussengekomen beslissing waarbij het initiële, objectieve belang substantieel is afgenomen of zelfs teniet is gegaan;

Overwegende dat de verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift stelt dat de betwiste beslissing haar wezenlijk raakt;

Overwegende dat hiervoor is aangehaald dat het verblijf van verzoekende partij is geregulariseerd op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk; dat zulks inhoudt dat de verzoekende partij voortaan is gemachtigd tot verblijf in het Rijk en dat de maatregelen tot verwijdering van het grondgebied van rechtswege geen uitwerking meer kunnen hebben;

Overwegende dat, gelet op deze, op haar eigen aanvraag, gewilde substantiële wijziging in rechte in de verblijfstoestand van verzoekende partij, het aan de verzoekende partij toekomt aan te tonen dat zij niettemin heden nog benadeeld -“wezenlijk geraakt”- wordt door de bestreden beslissing; dat verzoekende partij ter terechtzitting geen

concrete noch ter zake dienende argumenten aanhaalt ter adstruering van haar actueel belang bij de vernietiging van het thans bestreden besluit;

Overwegende dat de verzoekende partij niet doet blijken noch ter terechtzitting toelicht dat zij na het bekomen van een verblijfsrecht ingevolge een beslissing tot regularisatie van haar daadwerkelijk verblijf, heden nog getuigt van het vereiste belang; dat ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro komen ten laste van de verzoekende partij;

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.